

Hồi Thứ Chín HUYỀN Y THIÊN NỮ

Trong đầu Nhạc Tiểu Tuấn bao nhiêu nghi vấn khởi sinh, nhưng chưa biết nên làm gì bây giờ.

Qua một lúc, chàng ngồi ngay ngắn bắt đầu tĩnh khí dưỡng thần, cuối cùng thì mở lớn mắt ra, tập trung nhãn lực đưa mắt nhìn vào bóng đen trước mặt tựa hồ như hư không sinh ảo ảnh, chàng dường như nhìn ra cảnh vật xung quanh!

Chàng nhận ra đây là một căn phòng rất nhỏ, chung quanh chỉ là những bức tường kín mít, duy nhận tường phía trái có một cánh cửa đóng im ỉm.

Nhạc Tiểu Tuấn bước chân đến, đưa tay lên sờ mó vào cánh cửa, chỉ thấy lạnh băng băng, thì ra là một chiếc cửa bằng sắt!

– Ái! Đây là phòng ư? Sao lại dùng cửa sắt?

Xem ra thì là một thạch lao cửa sắt đúng hơn!

Nhưng thạch lao này chừng như không nằm nổi trên mặt đất, vì rõ ràng từ khe cửa không hề thấy một tia sáng nào lọt vào, nó phải là một địa lao nằm sâu dưới lòng đất. Có điều bọn họ tại sao lại đem mình giam xuống đây chứ?

Chàng nhíu mày trầm tư nghĩ cách thoát thân, chợt nhớ lại thanh nhuyễn kiếm của Trúc Thu Lan tặng có thể chém sắt như chém bùn, không biết có thể phá nổi cánh cửa sắt này không?

Chỉ nghĩ vậy là đưa tay sờ lên thắt lưng, nhưng đừng nói là thanh nhuyễn kiếm, đến túi tiền và cả những nén bạc vụn cũng đã bị người ta lục lọi lấy mất rồi!

Nhạc Tiểu Tuấn giật mình, nghĩ nhanh trong đầu:

– Nhất định đây là một hắc điểm, chàng nghĩ!

Chính lúc chàng đang ngớ người, bỗng nghe bên ngoài có tiếng khóa sắt leng keng, cánh cửa phụt chốc bật mở hé ra, một tia sáng nhờn nhột hắt vào.

Liền thấy một gã hắc y hán tử bước vào hỏi ngay:

– Người là Nhạc Tiểu Tuấn?

Nhạc Tiểu Tuấn trấn tĩnh đáp:

– Không sai, đây là nơi nào?

– Người không cần hỏi nhiều!

Vừa nói hán tử vừa giơ lên một chiếc túi vải đen, nói tiếp:

– Người trùm bao vải này lên đầu thì có thể đi ra khỏi đây!

– Ủa, tại sao phải bịt kín đầu mới ra khỏi được đây?

Hắc y hán tử cười hắc hắc mấy tiếng, nói:

– Đây là quy định!

Rồi không chờ chàng hỏi, hắn nói tiếp:

– Thân cô nương đang chờ người trên kia, nhanh trùm đầu lại.

Nói rồi hắn choàng chiếc bao lên đầu chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn không kháng cự, chỉ hỏi:

– Thân cô nương là ai?

– Lên trên kia người sẽ rõ, hiện tại thì theo ta!

Nói rồi hắn nắm tay Nhạc Tiểu Tuấn kéo đi.

Nhạc Tiểu Tuấn đầu trùm kín bằng bao vải đen, chung quy không nhìn được tình hình trên đường đi, chỉ biết bước theo chân hắn, cảm giác duy nhất là con đường đi qua khá rộng rãi mà thôi!

Cuối con đường là một bậc cấp lên cao, chàng vừa đi vừa nhắm đếm có đến ba mươi bậc, đủ thấy thạch lao vừa rồi nằm khá sâu dưới lòng đất.

Gã hắc y hán tử dừng chân lại nói:

– Đến nơi rồi!

Nhạc Tiểu Tuấn còn chưa hỏi gì thì đã nghe thấy giọng một nữ nhân trong trẻo vang lên:

– Hắn chính là Nhạc Tiểu Tuấn sao?

Chỉ nghe gã hắc y hán tử đáp rất cung kính:

– Dạ!

Không nói cũng biết nữ nhân này thân phận so với gã ta rất cao, nhưng bằng vào ngữ khí thì nữ nhân này còn rất nhỏ tuổi, thậm chí còn trẻ con!

Lại nghe giọng nữ nhân kia nói:

– Hảo! Người trao nó cho ta!

Hắc y hán tử lại ứng thanh dạ một tiếng.

Nữ nhân kia nói:

– Nhạc Tiểu Tuấn, giờ thì người theo ta!

Nói rồi chỉ thấy một bàn tay nữ nhân mềm mại nắm lấy tay mình kéo đi.

Nhạc Tiểu Tuấn như phó mặc cho họ, chỉ bước, miệng hỏi:

– Cô là Thân cô nương?

Nữ nhân cười lên khúc khích đáp:

– Ta chẳng phải là Thân cô nương đâu!

– Tại hạ muốn hỏi cô nương một điều, thực ra đây là nơi nào?

– Ta không thể nói cho người biết được.

Nhạc Tiểu Tuấn hỏi thăm dò:

– Vậy, làm sao tại hạ đến đây, hẳn cô nương không thể không biết?

Nữ nhân la lên:

– Ái da! Ta chỉ nói cho người biết là ta không biết chuyện gì hết, người cứ chờ đến khi gặp Thân cô nương muốn hỏi gì thì hỏi còn chưa muộn!

– Tại hạ không quen biết Thân cô nương, cô ta là gì của các người?

– Hừ, Thân cô nương là Thân cô nương, cô ta có điều muốn hỏi người!

Nhạc Tiểu Tuấn hỏi tiếp:

– Cô ta muốn hỏi gì?

Nữ nhân ré giọng lên the thé:

– Cô ta muốn hỏi gì, làm sao ta biết được?

Nói đến đó cô ta bước càng nhanh hơn, Nhạc Tiểu Tuấn mấy lần suýt vấp ngã ở những ngưỡng cửa, chàng nhẩm tính ít nhất cũng đã đi qua hai hành lang, vì chân chàng chạm đến có mấy ngưỡng cửa.

Chỉ nghĩ như vậy chàng cũng thâm hiểu đây là một trang viện rất lớn.

Khi qua thêm một bậc ngưỡng cửa nữa thì bước chân nữ nhân xem ra chậm lại, có lẽ sắp đến nơi Thân cô nương chờ đợi!

Quả nhiên thấy nữ nhân buông tay chàng ra, rồi một giọng nói nhẹ nhàng hơn lúc đầu lọt vào tai:

– Đến rồi, giờ thì người có thể cởi bỏ chiếc bao trùm đầu!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì liền đưa tay lên cởi bỏ chiếc bao vải trên đầu mình, lập tức ánh sáng chói chan đập vào mắt chàng, trước mặt một thiếu nữ thân vận toàn huyền y đang ngưng mắt nhìn chàng, cười khúc khích nói:

– Người chờ đây một lát!

Thiếu nữ đúng là còn rất nhỏ tuổi, xem ra chỉ chừng mười sáu mười bảy tuổi, nét mặt còn đọng sắc trẻ con.

Nhạc Tiểu Tuấn đưa mắt nhìn quanh một vòng, thấy mình đang đứng trong một tiểu viên kiến trúc tinh xảo, điểm xuất trong phòng bằng những chậu hoàng cúc nở rộ, phía trước là một bức rèm thưa phủ kín, không biết bên trong là gì.

Lúc ấy thấy huyền y thiếu nữ cúi thấp mình hành lễ vào trong, nói:

– Khai bẩm Thân cô nương, tiểu tỳ đã mang Nhạc Tiểu Tuấn đến!

Sau rèm thưa một giọng nữ nhân khác vọng lên, tiếng nghe thanh thoát:

– Mời!

Huyền y thiếu nữ quay người nói với Nhạc Tiểu Tuấn:

– Thân cô nương mời người vào đây!

Nói rồi quay lại giúp chàng vén cao tấm rèm lên.

Nhạc Tiểu Tuấn cũng không khách khí liền sải bước đi hẳn vào bên trong, lúc này mới nhận ra bên trong lại là một gian phòng khác bài trí trang nhã thanh khiết. Tường hồng điểm xuất vài ba bức họa thủy mặc của những họa gia nổi tiếng ngày xưa, giữa phòng là một chiếc bàn tròn với vài ba chiếc ghế lưng tựa cao. Ngay chủ tọa đã thấy có một thiếu nữ tuổi chừng hai ba hai bốn, thân cũng vận y phục một sắc đen, mày ngài mắt hạnh, da ngọc môi son, tuy không hề đánh son phấn, thế nhưng từ đôi mắt và hoa diện toát lên một vẻ đẹp kiều diễm quý phái tự nhiên.

Thiếu nữ vừa nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn bước vào thì liền khởi thân đứng lên hơi nghiêng mình thi lễ, cười nói:

– Nhạc thiếu hiệp mời ngồi!

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay hoàn lễ nói:

– Cô nương hẳn là Thân cô nương?

– Ừm...

Thiếu nữ đáp nhẹ một tiếng trong miệng, rồi nói tiếp:

– Bọn thủ hạ có chút đắc tội, Nhạc thiếu hiệp, xin thiếu hiệp bỏ qua cho!

Nhạc Tiểu Tuấn rửa thầm trong bụng:

– Hừ, chẳng phải là trước đấm sau xoa ư? Lúc đầu thì giam ta trong thạch lao, rồi bây giờ lại xin lỗi ta!

Tuy nghĩ vậy nhưng vội chấp tay nói:

– Cô nương khéo nói, đây chỉ là chuyện hiểu nhầm...

Thiếu nữ họ Thân chìa tay mời:

– Nhạc thiếu hiệp trước hết mời ngồi, tôi có vài chuyện muốn thỉnh giáo thiếu hiệp.

Từ đầu đến giờ thiếu nữ nói năng rất khiêm tốn lễ độ, khiến người nghe không thể phạt lòng.

Nhạc Tiểu Tuấn ngồi xuống ghế đối diện, nói:

– Cô nương muốn hỏi gì, tại hạ đang lắng nghe!

Huyền y thiếu nữ vừa rồi dẫn đường lúc này đã nhanh nhẹn rót trà đặt trước mặt chàng:

– Mời dùng trà!

Thân cô nương nhìn cô ta nói:

– Người nhanh đi mang hết đồ đạc Nhạc thiếu hiệp vào đây!

Huyền y thiếu nữ cúi đầu dạ một tiếng, rồi quay người đi ra ngoài.

Lát sau liền thấy cô ta quay trở lại với những thứ đồ đạc của Nhạc Tiểu Tuấn đặt lên lên bàn, một thanh nhuyễn kiếm cuốn tròn, một túi tiền và một ít bạc lẻ.

Thân cô nương nói:

– Đây là các thứ của Nhạc thiếu hiệp, xem có thiếu gì không, rồi xin cất vào cho!

Nhạc Tiểu Tuấn thấy là đúng tất cả những thứ của mình, liền cầm cất vào người, đoạn nói:

– Đủ, tất cả chỉ có chừng này!

Thân cô nương lúc ấy mới thấp giọng thành thật nói:

– Tiện thiếp vì không biết Nhạc thiếu hiệp là cao đồ của Phong lão tiên bối, cho nên mới mạo phạm, những mong Thiếu hiệp rộng lượng hải hà!

Đây là lần thứ hai cô nhún mình xin lỗi, ngôn ngữ hành vi cực kỳ uyển chuyển lay động lòng người thế nhưng xét kỹ dung diện cô ta thì cũng không khó nhận ra chút lạnh ngạo thường có ở những thiếu nữ thân phận cực cao.

Có thể nói, từ đó toát lên một vẻ tuyệt mỹ, nhưng là vẻ đẹp lạnh lùng!

Có một điều nghe câu vừa rồi Nhạc Tiểu Tuấn không thoáng chút ngạc nhiên, rõ ràng đối phương cho rằng chàng là cao đồ của Phong lão tiên bối, nhưng Phong lão tiên bối là ai?

Chàng không nói gì, chỉ ậm ừ một tiếng cho qua chuyện.

Thân cô nương nói tiếp:

– Tiện thiếp nghĩ Nhạc thiếu hiệp phải là từ Mã Tích sơn đến?

Nhạc Tiểu Tuấn nghĩ rất nhanh trong đầu, rồi gật đầu đáp ngay:

– Vâng, tại hạ vừa từ Mã Tích sơn đến!

Thân cô nương đôi mắt lộ thu ba, nói tiếp:

– Thiếu hiệp gặp được Tổng đại lão gia chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng chấn động, thầm nghĩ nhanh:

– Chẳng lẽ gã họ Từ nhờ mình trao thư chính là đồng bọn với họ, nếu không thì làm sao biết được ta gặp Tổng Trấn Sơn?

Chàng ngược mắt nhìn cô ta đáp:

– Có gặp, chỉ thấy Tổng lão gia bị người ngầm ám toán...

Chàng cố kéo dài giọng nói, đoạn cuối câu cố tình bỏ lửng.

Thân cô nương cảm thấy hơi kỳ lạ nói:

– Tổng đại lão gia bị tặc nhân ám toán ư? Tại sao tôi không nghe người ta nói?

Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt trong lòng, đáp:

– Tổng đại lão gia chỉ nhân nhất thời không cẩn thận nên trúng kỳ độc nhưng nhờ có Bát Bửu Đơn giải trừ bách độc của Đường Môn tặng năm xưa, cho nên không ngại gì. Người ngoài, đương nhiên làm sao biết được chuyện này?

Thân cô nương đưa tay lên hất nhẹ mái tóc về sau, nói:

– Tiệm thiệp chỉ là buộc miệng hỏi vậy thôi, thật ra thì muốn hỏi Nhạc thiếu hiệp một người khác!

– À ra vậy. Thân cô nương muốn hỏi ai?

– Chính là nữ đệ tử của Tổng đại lão gia, Huy Huệ Quân cô nương, ái nữ thiên kim của Hoài Dương đại hiệp Huy Khâm Nghiêu.

Nhạc Tiểu Tuấn đáp ngay:

– Tại hạ không quen biết vị cô nương nay!

Thân cô nương hỏi tiếp:

– Vậy khi còn ở trong Thiên Hoa Sơn trang hắc Thiếu hiệp có nghe chuyện Huy cô nương đã được thanh bảo kiếm chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn cố làm vẻ không hiểu, hỏi lại:

– Tại hạ không nghe bọn họ nói gì đến chuyện này, không biết cô nương nói đến chuyện được thanh bảo kiếm, thật ra chuyện thế nào?

Thân cô nương cười cười nói:

– Thanh kiếm Huy Huệ Quân may bắt được chính là thanh Tiên Cô kiếm, chẳng lẽ đến chuyện này mà thiếu hiệp cũng không hề biết?

Nhạc Tiểu Tuấn nhún vai đáp:

– Thật tình tại hạ không hề biết!

Thân cô nương ngửa cổ cười lên thành tràng dài, rồi ngưng tiếng cười nhìn chàng nói:

– Trước mặt chân nhân, chớ nên che đậy, không phải thiếu hiệp cũng vì thanh Tiên Cô kiếm mà đến sao?

Rồi chẳng đợi chàng lên tiếng, đôi mắt to cười mà không hề cười, lại nhìn chằm vào mặt chàng nói tiếp:

– Tối hôm kia, Nhạc thiếu hiệp ngồi nhờ thuyền cô ta qua sông, lẽ nào lại không hỏi thăm được một điều gì?

Nhạc Tiểu Tuấn giật mình, thầm nghĩ:

– Không ngờ đối phương theo dõi mình kỹ như vậy, bất giác buộc miệng nói:

– Cô nương có vẻ biết nhiều về tại hạ!

– A, tôi cũng chỉ là vô tình mà biết được vài điều thôi!

Nhạc Tiểu Tuấn biết đối phương vờ khiêm tốn, bây giờ thay đổi ngữ khí nói:

– Tại hạ giờ muốn thỉnh giáo cô nương một chuyện.

– Không dám!

Thân cô nương lại nhún mình nói, rồi tiếp:

– Có chuyện gì, Nhạc thiếu hiệp xin cứ nói!

Nhạc Tiểu Tuấn ngược mắt lên nhìn cô ta, nói:

– Không biết cô nương là...

Thân cô nương chẳng đợi chàng nói hết, ngửa mặt cười ha hả nói ngay!

– Nhạc thiếu hiệp chẳng lẽ không nhận ra sao?

– A!

Nhạc Tiểu Tuấn thốt lên một tiếng đầu gật gù một cách tự nhiên...

Với chàng thật ra chỉ là tỏ ý ngạc nhiên chưa hiểu, thế nhưng Thân cô nương nghe chàng a một tiếng và thần thái của chàng tự nhiên, thì cứ ngỡ là chàng đã nhận ra lai lịch của mình.

Lúc đầu khi Thân cô nương bảo chàng là môn đồ của Phong lão tiên bối, chàng ậm ừ một tiếng, chỉ là vì không muốn nói nhiều mà thôi. Nhưng lần này thì a một tiếng hồ đồ, để thiếu nữ hiểu nhầm! Trong vô tình lại có điều hay vậy!

Chỉ thấy Thân cô nương vui vẻ đứng lên nói:

– Chúng tôi xưa nay tôn trọng quý môn phái, Nhạc thiếu hiệp như đã không hay biết gì về dấu vết thanh Tiên Cô kiếm, tiện thiếp cũng không hỏi nhiều. Nào, mời thiếu hiệp dùng trà, tiện thiếp sẽ phái người đưa thiếu hiệp ra khỏi đây!

Nhạc Tiểu Tuấn đứng lên nói:

– Không cần, tại hạ xin cáo từ!

Thân cô nương cười cười nói:

– Thiếu hiệp xin dùng chén trà rồi đi còn chưa muộn!

Cô ta lại mời trà, vừa nghe thêm lần này nữa trong đầu Nhạc Tiểu Tuấn chấn động, chàng chợt nhớ lại chính chén trà hồi tối của lão bà tóc bạc khiến chàng ngủ thiếp mê mết, nhất định bên trong trà đã ngấm bả mê dược...

Nghĩ thế, chàng nói:

– Thân cô nương hà tất khách khí, tại hạ không dám làm phiền nữa!

Nói rồi chàng quay người định bước đi...

– Nhạc thiếu hiệp xin lưu bước, thiếu hiệp như đã biết lai lịch của tiện thiếp, tất

cũng biết hành động của chúng tôi xưa nay quy luật nghiêm mật, không thể để người ngoài biết được. Nghe thiếu hiệp xin uống chén trà này, nếu không tiện thiếp làm sao đưa thiếu hiệp ra khỏi nơi này được?

Đối phương nói một câu này đã quá rõ ràng.

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Ý Thân cô nương là muốn tại hạ hôn mê ngã tại đây rồi mới đưa ra ngoài?

Thân cô nương trước sau vẫn nhẹ nhàng khiêm tốn:

– Nhạc Tiểu Tuấn, là người thông minh, hành tung tiện thiếp trước mặt chưa thể để lộ ra ngoài, cho nên mới dùng hạ sách này. Chúng ta song phương nhất định, có ngày hợp tác chắc chắn, ngưỡng mong thiếu hiệp lượng thứ!

Nhạc Tiểu Tuấn la lên:

– Điều này...

Thế nhưng Thân cô nương ngọc thủ nhanh như điện xẹt, chỉ thấy vung nhẹ một cái.

Nhạc Tiểu Tuấn có muốn né tránh cũng không kịp, cả người ngã ra hôn mê trên nền.

Đây tựa hồ như một giấc mộng xuân!

Không! Mộng xuân đi qua không để lại vết tích, nhưng giấc mộng này thì để lại dấu vết của nó!

Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy mặt mình mát lạnh, trong mơ mơ màng màng chàng bỗng giật mình tỉnh lại, ngồi dậy thì thấy mình vẫn nằm trên giường, áo quần và cả giày vẫn còn y nguyên. Nhìn quanh thì đúng là gian phòng trong nhà lão bà tóc bạc kia, nhưng bức màn cửa đã được vén lên, loáng thoáng có bóng người nhỏ thó và một giọng nữ nhân gọi khẽ:

– Nhạc tướng công! Nhanh tỉnh dậy!

Nhạc Tiểu Tuấn trong đầu vẫn còn lờn vờn câu chuyện vừa rồi với thiếu nữ họ Thân kia, chàng ừm một tiếng rồi hỏi:

– Cô là ai?

Từ xa nghe tiếng gà gáy vọng lại, lúc này trời đã sắp sáng, trong nhà tranh tối tranh sáng chưa rõ mặt người.

Chỉ nghe giọng người kia đáp:

– Tiệp nữ là Tiểu Thúy, đến cứu Nhạc tướng công đây!

Nhạc Tiểu Tuấn đã nghe ra giọng người này, ngạc nhiên hỏi:

– Cô là Tiểu Thúy ư? Sao lại đến đây?

Vừa hỏi chàng vừa phốc nháy xuống giường.

Thấy cổ áo ướt ướt, thì ra vừa rồi chính bị Tiểu Thúy tát một gáo nước lạnh vào mặt.

Tiểu Thúy bước lui một bước, thấp giọng nói:

– Hoắc tổng quản đoán là tặc đảng không bỏ qua Nhạc tướng công, cho nên phái Tống Vũ ngầm đi theo, tiểu thư cũng liền phái tôi theo chân tướng công. Khi đến đây thì tôi bảo Tống Vũ trở lại báo tin, còn tôi vẫn ngầm ở bên ngoài theo dõi, quả nhiên sau đó thấy bọn chúng mang tướng công đi, tôi một mình không dám vọng động, chỉ ngầm trong theo dõi. Chẳng hiểu sao chúng lại mang tướng công về lại đây, nên chờ chúng đi hết, tôi mới lén vào dùng nước lạnh tát cho tướng công tỉnh lại. Mụ già ở đây là đồng đảng với chúng, giờ tướng công nhanh theo chân tiểu tỳ!

Nói rồi liền quay người bước ra ngoài, nhưng chân vừa bước được một bước bỗng ái lên một tiếng kinh hãi nói:

– Lúc tiểu tỳ vào đây rõ ràng cửa mở, giờ ai đã đóng lại chứ?

Vừa nói dứt, đột nhiên nghe cọt két một tiếng, cánh cửa gỗ lại bật mở, đứng ngay cửa chính là lão bà tóc bạc toét miệng cười vẻ đắc ý.

Tiểu Thúy không tự chủ được thoái lui một bước, soạt một tiếng, thanh đoản kiếm đã rút phất trong tay.

Nguyên bà lão tóc bạc này có ngoại hiệu là Hồ đại nương, bà cười hềnh hếch nói:

– Tiểu cô nương chớ sợ, lão thân không ngại mà nói cho người biết, chúng ta phát hiện ra Nhạc tướng công là người của mình, nên mới mang trở lại đây. Đến như tên Tống Vũ mà Hoắc tổng quản phái tới, nửa đường cũng đã bị người chúng ta bắt giữ, giờ chỉ còn tiểu cô nương người, tốt nhất nên ngoan ngoãn buông kiếm xuống, lão thân nể mặt Nhạc tướng công mà chẳng làm khó gì người đâu...

Tiểu Thúy nghe vậy thì thất sắc quay lại nhìn Nhạc Tiểu Tuấn la lên:

– Nhạc tướng công...

Nhạc Tiểu Tuấn phần nộ quát mắt quát lớn:

– Lão bà bà, người nói bậy gì chứ? Ai là người của các người?

Hồ Đại nương vẫn toét miệng cười:

– Nhạc tướng công, tiểu nha đầu này không thể thả hấn đi được!

Tiểu Thúy tình nóng nảy, chẳng đợi đối phương nói hết câu, hét lớn một tiếng, vung kiếm phát chiêu nhảy đến tấn công.

Hồ Đại nương cười hắc hắc mấy tiếng la lên:

– Hay lắm...

Chỉ thấy thân hình khô đét lách nhanh tránh kiếm, rồi vung tay chộp vào uyển mạch của Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy tay kiếm rút lại, phản một chiêu chém vào tay trái của bà ta.

Gian nhà vốn chật hẹp, bọn họ đánh nhau ngay cửa ra vào, Nhạc Tiểu Tuấn không cách gì ra tay trợ giúp, chỉ la lớn:

– Tiểu Thúy nhanh lui ra!

Chàng hạ chưa hết câu, thì Hồ đại nương hóa chiêu nhanh như chớp chớp trúng cổ tay của Tiểu Thúy, cười khùng khúc trong cổ họng nói:

– Tiểu nha đầu, người còn vùng vẫy thì bà bẻ gãy cổ tay người ngay!

Tiểu Thúy ái lên một tiếng, thì ra vừa nói bà ta vừa bóp mạnh một cái dẫn mặt khiến Tiểu Thúy la lên đau đớn.

Nhạc Tiểu Tuấn vội nói:

– Lão bà bà, nhanh tha cô ta ra!

Hồ đại nương còn chưa kịp nói gì, bỗng từ phía sau lưng có một giọng cười khanh khách vọng lại, rồi giọng nói lạnh lùng vang tiếp:

– Hồ Bà Tử, Nhạc tướng công bảo người thả cô ta ra, người còn không buông ra, ta chỉ cần vận vài thành công lực thì ngũ tạng người tiêu tan ngay!

Hồ đại nương giật mình, rõ ràng lúc này mới nhận ra ngay sau lưng một bàn tay đã đặt rất nhẹ từ bao giờ, bà la lên:

– Người là ai?

Nhạc Tiểu Tuấn nhân bị bọn họ hai người đứng choáng hết ở cửa cho nên vốn không thấy được người bên ngoài, thế nhưng vừa nghe giọng người này chàng liền buột miệng gọi lên:

– A, là Trúc cô nương...

Chính lúc này, bỗng nghe Trúc Thu Lan thét lớn một tiếng, kinh phong khởi lên, rồi tiếp liền keng keng, hai tiếng nữa.

Hồ đại nương đang kinh động chợt bật lên cười đắc chí, kéo mạnh người Tiểu Thúy ra ngoài...

Hồ đại nương kéo Tiểu Thúy hẳn ra ngoài, lúc này Nhạc Tiểu Tuấn mới nhìn thấy khá rõ tình hình, chàng vội tung người nhào ra.

Trời mới chỉ tờ mờ sáng, nhưng chàng nhảy ra ngoài thì không còn thấy bóng Hồ đại nương và Tiểu Thúy đâu nữa, chỉ thấy hai bóng người đứng cách nhau tầm hơn một trượng thế sắp động thủ tiếp.

Một người là Trúc Thu Lan, vừa rồi nàng đã đặt tay lên lưng Hồ đại nương khống chế bà ta, nhưng đột nhiên nhận thấy bị tấn công bằng chưởng phong rất cương mãnh khiến nàng không dám trực tiếp nghênh chiêu. Nàng nhảy người né tránh, đồng thời phát liền hai chiếc ám khí, nhưng đều bị người kia đánh rơi.

Hai người đứng đối diện nhau chưa xuất thủ, bỗng thấy trong phòng có người vọt

ra, chính là Nhạc Tiểu Tuấn, lập tức một cổ kinh lực từ tay người vừa xuất hiện đánh ập tới tấn công chàng ngay.

Nhạc Tiểu Tuấn bị tấn công bất ngờ, vội vàng đưa tay lên phát kinh lực yểm hộ trước ngực.

Bình! Một tiếng, cả người chàng chân chưa chạm đất thì bị đánh bật về sau.

Vừa rồi chàng đưa hai tay hộ ngực chỉ là chiêu Đường Môn Cự Hồ, nhưng vì quá bất ngờ nên chỉ đề tụ năm thành công lực, mới bị đánh bật ngược lại mấy bộ.

Gần như cùng lúc này, Trúc Thu Lan hét lớn một tiếng, cả người bỏ nhào chẳng kể gì phát chuồng tấn công người kia.

Chỉ nghe người kia quát lớn:

– Nha đầu lui ra!

Bình một tiếng vang lên, cuồng phong tụ khởi, người Trúc Thu Lan như chiếc lá mùa thu phiêu phiêu bay ra ngoài xa.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe giọng người này quát.

– Nha đầu lui ra!

Tiếng vừa dứt thì chàng cảm thấy giọng nói rất quen, chàng thoái về sau liền nháy bật trở ra, tay đã ngấm vận nội lực đối đầu. Nhưng trong tranh tối sáng loạng choạng, chàng chỉ nhận ra một bóng người tầm thước vừa nhún chân phóng bay lên nóc nhà...

Mọi việc nói thì dài, thực ra từ khi Trúc Thu Lan xuất hiện đến khi nãy chỉ là cái nháy mắt mà thôi, đến Nhạc Tiểu Tuấn muốn nhìn xem người vừa xuất hiện kia là ai cũng không kịp.

Chàng vốn định tung người phóng truy theo, nhưng chợt thấy Trúc Thu Lan vừa rồi chỉ vì cứu chàng mà xả thân tấn công người kia, hiện đang ngồi phịch trên đất, liền chạy đến ân cần hỏi:

– Trúc cô nương có sao không?

Trúc Thu Lan nhìn thấy lại chàng thì lòng xuân ngọt ngào, gượng cười đứng lên nói:

– Không sao, tiểu muội không việc gì!

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Không sao thì tốt, để tôi truy theo người kia!

Nói rồi chân nhún mạnh, cả người vọt lên nóc nhà lao về hậu viện...

Trời đông đã hừng sáng, tiếng gà gáy dồn, chẳng mấy chốc là sáng hẳn.

Nhưng sau nhà chỉ là bức tường đổ nát và mảnh vườn hoang cỏ mọc um tùm, bóng người tầm thước kia nào thấy đâu? Đừng nói đến là bóng Hồ đại nương và Tiểu

Thúy!

Trúc Thu Lan trong lòng sợ Nhạc Tiểu Tuấn một mình thất thủ, liền gượng nhún người chạy theo, đến hậu viện thấy chàng đứng bần thần nhìn quanh, bèn hỏi:

– Bọn chúng chạy mất rồi ư?

Nhạc Tiểu Tuấn chàng đáp:

– Là hấn, ta đã nhận ra!

Trúc Thu Lan chớp mắt nhìn chàng ngạc nhiên hỏi:

– Nhạc huynh nói ai?

Nhạc Tiểu Tuấn quay người chậm rãi nói:

– Hấn chính là tên trung niên họ Từ!

Trúc Thu Lan nghe mà chẳng hiểu đầu đuôi thế nào, bèn hỏi tiếp:

– Ai là họ Từ chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn thở dài một hồi, nói:

– Chuyện này nói ra khá dài, Trúc cô nương, trước hết nói tôi biết tại sao cô lại đến đây?

Trúc Thu Lan đỏ ửng mặt lên, giọng thoáng gian dối!

– Mặc gì chuyện tôi đến đây, người ta...

Đương nhiên cô nàng khó nói ra được chỉ là theo chân chàng mà đến, lờm chàng một cái nói tiếp:

– Tối hôm qua thấy huynh vào đây nghỉ trọ qua đêm, ban đầu muội không nhận ra, nhưng sau mới phát hiện Hồ đại nương chính là nhân vật xuất danh trong làng hắc đạo một vùng Giang Bắc này – Bát Hoa Đảng lão tổ tông.

Sau đó... Nhìn thấy huynh đã ngủ yên, cứ ngỡ là không việc gì, muội mới tìm đến một nhà dân gần đây nghỉ nhờ...

Nhạc Tiểu Tuấn vốn ngây thơ không hiểu ra chuyện, lại hỏi:

– Thì ra tối hôm qua cô nương nhìn thấy tôi, sao không gọi một tiếng?

Trúc Thu Lan lờ đi câu hỏi của chàng, tiếp:

– Cho đến khi gần sáng, tôi mơ mơ màng màng tỉnh lại và nghe có tiếng người thầm thì to nhỏ với nhau bên ngoài cửa sổ, tờ mờ lẳng nghe biết được bọn họ một nam một nữ.

Nghe nam nhân nói:

– Tiểu Thúy, cô ở đây theo dõi chúng làm gì tiếp với Nhạc tướng công, tôi trở về báo tin.

Muội nghe thì giật mình, không biết huynh xảy ra chuyện gì, nên mới ngằm theo

chân Tiểu Thúy, khi thấy Tiểu Thúy vào gọi huynh đây mới hiểu ra mọi chuyện. Còn sau đó thì như huynh đã thấy vừa rồi!

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Hiện tại Tiểu Thúy bị bọn chúng bắt đi, có lẽ chúng đưa trở lại vùng lân cận bên hồ, cứu người là quan trọng, chúng ta đi!

Trúc Thu Lan ngạc nhiên hỏi:

– Làm sao huynh biết được sào huyệt của chúng ở gần bên hồ?

Đương nhiên cô ta hoàn toàn không biết chuyện hồi tối qua xảy ra với Nhạc Tiểu Tuấn, khi ấy chàng bèn kể lướt qua từ khi gã trung niên hán tử xưng họ Từ phó thác chàng đem thư đến cho Tống Trấn Sơn, cho đến chuyện chàng vừa rồi bị đưa đến gặp thiếu nữ họ Thân ra sao, nhất nhất kể lại cho nàng nghe.

Trúc Thu Lan thất kinh nói:

– Thì ra hồi tối huynh bị chúng bắt mang đi rồi lại mang về đây, thật là nguy hiểm. Nhưng không chừng bọn chúng nhận nhầm người...

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu:

– Có lẽ chính vì thế chúng mới đưa tôi quay lại đây!

– Nhưng khi đi và khi về, Nhạc huynh đều bị hôn mê, vậy làm sao biết trang viện bí ẩn kia nằm ở bên hồ?

Nhạc Tiểu Tuấn cười nói:

– Khi bọn chúng mang tôi đi quả thực tôi hoàn toàn hôn mê, nhưng khi mang quay lại đây tôi không uống chén trà có mê dược đó, mà chỉ bị thiếu nữ áo đen kia điểm thùy huyệt mà thôi!

Trúc Thu Lan nhú mày nói:

– Nhưng đã bị điểm huyệt đạo rồi, Nhạc huynh làm sao lại...

Nhạc Tiểu Tuấn không chờ cô ta hỏi hết, nói ngay:

– Chẳng giấu gì cô nương, gia sư từ nhỏ đã có truyền thụ cho tôi môn Nghịch Mạch Huyền Công, nên không sợ bị người ta điểm huyệt!

Trúc Thu Lan a lên một tiếng, mặt rạng rỡ cười nói:

– Nói thế Nhạc huynh hoàn toàn không bị thiếu nữ kia khống chế huyệt đạo?

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ cười, rồi phát tay tiếp:

– Thôi, chúng ta đi!

Trúc Thu Lan lắc đầu nói:

– Không được, hiện tại trời đã sáng hẳn, đến đó cũng chưa làm gì được, ban ngày khó hành động!

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Cứu người như cứu hỏa, không cần lén lén lút lút, chúng ta cứ đường đường mà đi!

Trúc Thu Lan lườm chàng một cái, cúi đầu cười nói:

– Huynh tợ hồ như rất quan tâm đến cô ta nhỉ!

Nhạc Tiểu Tuấn bị nói một câu thì thẹn đỏ mặt, ấp úng đáp:

– Trúc cô nương sao lại nói vậy, đừng nói là vì Tiểu Thúy nhân cứu tôi mà bị gã họ Từ bắt đi, cho dù không thể, giữa đường thấy chuyện này, há chúng ta lại khoanh tay bàng quan!

Trúc Thu Lan nghe vậy cũng không khỏi đỏ mặt, cúi đầu nói lí nhí trong miệng:

– Muội chỉ nói đùa, huynh lại giận sao!

– Ô, không... Tôi làm sao giận cô nương được?

Trúc Thu Lan đưa tay lên hất mái tóc về sau, nhìn chàng nói:

– Đã vậy thì muội theo Nhạc huynh đi cứu người, cho dầu vào huyết hồ hang hùm, chúng ta cũng phải đại náo một trận!

Nhạc Tiểu Tuấn ngược mắt nhìn sắc trời, vầng thái dương to lớn như chiếc bàn đồ óng ánh qua làn sương mai, những tia nắng đầu tiên phản chiếu lóng lánh qua những giọt sương, thoạt nhìn cứ tợ hồ như những viên minh châu đeo trên cành lá.

– Hảo, chúng ta đi!

Nói rồi hai người sóng vai nhau bước ra chiếc cổng gỗ.

Con đường không lớn lắm, lại được lát đá, ban ngày khách bộ hành lai vãng khá đông, cho nên bọn họ không tiện thi triển khinh công mà chạy.

Từ đây đến bờ đê hồ chỉ chừng mười dặm, vùng đê ven hồ có tên là Thúc Dã Đại, hai người phải đi mất chừng nửa canh giờ mới đến nói.

Thúc Dã Đại không thể coi là một trấn nhỏ, trong trấn lâu cao đài lớn chẳng thiếu, xem ra đây là vùng khá thịnh vượng trong một dãy ven Thái hồ.

Nhạc Tiểu Tuấn dẫn đi một vòng quanh trấn, cuối cùng chàng chú ý đến một trang viện nguy nga với vòng thành vừa rộng vừa cao có đến tầm hai trượng. Đứng ở bên ngoài đương nhiên chẳng thể nhìn thấy chút gì bên trong.

Bọn họ đi lòng vòng, cuối cùng dừng lại phía trước đại môn cách ngoài mười trượng, chỉ thấy đại môn là hai chiếc cửa đồng cao lớn đồ sộ, lúc này đóng im ỉm, mà cũng chẳng thấy có bóng người nào ra vào!

Nhạc Tiểu Tuấn không chút lưỡng lự, bước lên bậc cấp đưa tay gõ vào cánh cửa đồng. Chàng đã định trong đầu tìm vào tận nơi sào huyết của bọn người kia, cho nên chẳng kiêng kỵ mà dùng sức rất mạnh để gõ.

Coong, coong, coong!

Cánh cửa đồng vang lên mấy tiếng, nhưng bên trong không có tiếng người đáp ra.

Nhạc Tiểu Tuấn nhìn một lúc, thấy không có người ra, lại gõ tiếp, rồi lớn tiếng hỏi vọng vào:

– Có ai bên trong không?

Bây giờ mới nghe những tiếng bước chân nặng nề, rồi hai cánh cửa đồng cũng kết kết hé mở.

Một lão già dáng dấp lụ khụ xuất hiện, nhìn chăm bọn họ hỏi:

– Nhị vị tìm ai?

Lão già đầu tóc bạc trắng tết thành bím dài thả sau lưng, đến lông mày và râu cũng bạc như cước, da môi nhăn nheo, thân còng xuống, đúng là già nua lụm khụm gần đất xa trời!

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói ngay:

– Lão trưởng, tại hạ Nhạc Tiểu Tuấn, muốn gặp Thân cô nương!

Lão già nhướng đôi mày bạc, nghếch cổ lắng nghe rồi lắc đầu nói:

– Công tử có lẽ tìm nhầm nhà rồi, chủ nhân của tôi ở đây họ Hân, chứ chẳng phải họ Thân!

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

– Tại hạ biết lão chủ các người họ Hân, nhưng tại hạ muốn tìm vị cô nương họ Thân, vận áo quần màu đen tuyền...

Lão già lại lắc đầu nói:

– Công tử nhất định nhầm, ở đây ngoài chủ nhân ra chỉ có lão hán, nào có vị cô nương họ Thân?

o O o